

СИМКО

Хроото Стояковъ

Кольо Куши не живееше съвѣе на този сѣтъ. Той си имаше дете на име Симко за гордость предъ хората, та и добри и гринкива съруга. А това не е никакъ малко щастие, макаръ тѣмъ две гърла да бѣха свързани съ гринко. И все пакъ семейството на Куши нѣмакъ преживяваше. Не въ околство, разбира се, нѣ! Но имаха си още коравъ черенъ хлѣбъ, поваре отъ най-доброначествината, а помисаго и нѣкое грѣбно нѣце.

Симко израствя юнакъ момче. Каква редость бѣше за Куши да го гледа тазвѣа хубавелекъ, съ очи като полоня металчина, и да слуша неговия сѣтъ. Не, той бѣше таково богатство, което не би се отсѣжило за богатството на цѣлъ сѣтъ.

Симко при това бѣше кропко и разумно момче. Въ училище той бѣхоня съ своето трудолюбие. Ето защо такъ го обина цѣлото детско общество. А учителката при всѣмъ взаимно-мѣнь случай него посочваше за примеръ. Лицето на Симко пламкеше чакъ до ушитъ. Скузавана го тѣмъ изалебствя. Той новеждше глава и незарипелено дръсваше съ момчѣа по тетрадата.

Бѣше година малго Кольо Куши трудно стърпаше двата хрѣа. Желота му бѣше тежѣа и състоваща гринка. Труднѣе се чоевѣа, както всички добри бѣше по сѣтъ.

Всѣа сутринъ той вѣтлуваше до града

дето зинаше за продажъ продуктитъ, които добиваше отъ своето малко столѣнство. А цѣлото му богатство се състоеше отъ две малки нивки, които даваше хлѣбъ еднакъ за третѣ гърла. Кольо Куши имаше още десетъ чифта породисти кокошки, които свободно се разпандѣа по широкия дворъ, една свѣтѣа вода и свѣсто, търпиво и упорито въ труда магаре. И за всички тѣмъ свѣдѣствѣа, погнѣна на една окопана кладурѣа, което дринчаше повече на сламеница.

Ако най-тежкия трудъ въ това селско общество се падаше на магарето Марко, както го бѣ извакъл Симко. И все пакъ Куши не бѣше доволенъ отъ него. Той неискѣше, дето стѣне нужда, ще каже:

— Отъ Марко азъ нѣмамъ никакви доходи. Друго е козата Пелѣшка — та ми дава 50 лѣа доходъ на месецъ.

Наистина Пелѣшка даваше изобилно мѣлѣко, което Кольо Куши зинаше въ града и обрѣщаше въ пари. Но ника труда на магарето не струваше повече! Кой прѣнакъ тежкия товаръ отъ селото до града? Не самѣра пѣкъ се отпущиваше съвѣе Кольо, сѣбѣсно разпирѣлъ дългитѣ си и суки врема, които дѣкосахъ чакъ до зенета. А кой би свѣнчалъ дѣрѣа отъ блѣкѣа, ако не бѣше само магаре? Нима тогава Симко и стрѣна Кольовина бѣха съ топлина зина предъ нагорещената печка!

Но не, Марко знае, че хората си били винаги несправедливи спрямо неговия родъ. Ето защо той остана нѣмакъ обидѣнъ отъ свое столѣнѣе.

Симко пакъ не сподѣлваше мнението на свои баща.

— Не си гравѣ, татко, — взрѣвѣа той. Марко ти донае не по-малкъ доходъ отъ Пелѣшка. Ти бѣди справедливъ. Та кой на негово нѣсло би вършилъ този трудъ?

— До нѣмакъ си правъ, Симко, но все пакъ отъ Марко нѣмамъ на лице никакънъ доходъ. Друго е съ Пелѣшка, та тява на само мѣлѣко, а прѣлъ голѣмата рѣжда и го едно крепко жѣнде.

Отъ това пренебрежително отношение на Кольо Куши пакъ магарето Марко, последния дои жѣршѣа и съважнително видѣа. Тука въ гълѣна оборъ, дето бѣ опредѣлено значително